ENO RAUD

OTAVA

NÄPSÄ-KÄÄVÄT

TAPAAMINEN JÄÄTELÖ-KISKALLA

Aivan sattumalta tapasivat tässä taannoin jäätelökiskan kulmalla kolme lystikästä pikkumiestä – Sammalparta, Leikkokenkä ja Muhvi. He olivat kukin hyvin lyhytkasvuisia, niin että jäätelömyyjä luuli heitä aluksi kääpiöiksi. Tämän lisäksi huomio kiintyi heissä muutamaan muuhunkin varsin hassunkuriseen seikkaan. Sammalparran parta oli pehmeää rahkasammalta, jossa kasvoi kauniita ja punaisia, tosin menneenvuotisia puolukoita. Leikkokenkä oli saksinut kengänkärkensä poikki voidakseen heilutella huolettomasti varpaitaan. Muhvilla taas oli tavallisten vaatteiden sijasta päällä suuri muhvi, josta ojentuivat esiin vain päänuppi ja lattajalat.

He nuolla lipittivät jäätelöään ja silmäilivät toisiaan uteliaina.

– Suokaa anteeksi, Muhvi lopulta sanoi. – Voin olla väärässäkin, mutta minusta tuntuu, kuin meissä olisi jotain samanlaista.

– Selvä se, tässä seistä töpöttää kolme somaa näpsäkääpää! nyökytti Leikkokenkä päätään.

Sammalparta noukki parrastaan pari puolukkaa ja tarjosi niitä uusille kumppaneilleen.

– Jäätelön kanssa nämä maistuvat sopivan kirpeiltä, hän sanoi.

– Toivon etten vaikuta tungettelevalta, kun ehdotan että tapaisimme toisenkin kerran, sanoi Muhvi. – Keittäisimme kaakaota ja juttelisimme vähän.

– Kuulostaa mukavalta, sanoi Leikkokenkä. – Kutsuisin teidät mielelläni kylään, mutta kun minulla ei ole laisinkaan kotia. Jo lapsesta asti olen vain kuljeksinut paikasta toiseen.

– Ihan niin kuin minäkin, sanoi Sammalparta.

– Harvinainen yhteensattuma! huudahti Muhvi. – Kun minunkin tilanteeni on aivan sama. Näyttää siltä, että meissä kaikissa on kulkurin vikaa.

Hän heitti jäätelöpaperin roskalaatikkoon ja veti muhvinsa vetoketjun kiinni. Hänen muhvinsa oli näet sellainen, että sitä saattoi avata ja sulkea vetoketjulla. Toistenkin jäätelö loppui.

– Mitä tuumaisitte, jos lyöttäytyisimme yhteen, Leikkokenkä sanoi. – Yhdessä olisi paljon mukavampi kulkea.

– Niin minustakin, Sammalparta suostui iloisena.

– Oivallinen ajatus! Muhvin kasvot alkoivat loistaa. – Suurenmoinen ajatus, minun pitää sanomani!

– Asia on siis sovittu, Leikkokenkä sanoi. – Mutta ennen kuin lyöttäydymme yhteen, voisimme vielä ostaa yhdet jäätelöt.

Toiset suostuivat ehdotukseen ja kukin osti vielä uuden jäätelön.

Sitten Muhvi sanoi:

– Minulla on muuten auto. Ellei teillä ole mitään sitä vastaan, autoni voisi olla meidän kaikkien yhteinen liikkuva koti.

– Ooh! äännähti Sammalparta. – Mitä meillä voisi olla sitä vastaan!

– Sitä vastaan meillä ei voi olla vähintäkään,

vahvisti Leikkokenkä. – Autohan on sinänsä ihan mukava ajopeli.

– Mutta onko siinä tilaa meille kaikille kolmelle? huolehti Sammalparta.

– Se on pakettiauto, sanoi Muhvi. – Siinä on tilaa riittämiin.

Leikkokenkä päästi hammasraoistaan hilpeän vihellyksen.

– Kiinni veti! hän laukaisi.

– Niin, sananparsikin sanoo, että kilttejä lampaita mahtuu paljon yhteen lampolaan, henkäisi Sammalparta huojentuneena.

– Mihin tämä lampola on pysäköity? kysyi Leikkokenkä Muhvilta.

– Postin eteen, sanoi Muhvi. – Postitin juuri ennen tänne tuloa pari tusinaa kirjeitä.

– Pari tusinaa? kummasteli Sammalparta. – Sinulla on näemmä hurjasti ystäviä.

– Voi, asia on aivan päinvastoin, Muhvi hymyili vähän hämillään. – Kirjeet eivät ole ystäville vaan minulle itselleni.

– Lähetätkö sinä kirjeitä itsellesi? ihmetteli nyt vuorostaan Leikkokenkä.

– Kun minä niin mielelläni aukaisen ja luen kirjeitä, sanoi Muhvi. – Eikä minulla ole ystäviä, olen aivan ypöyksin tässä maailmassa. Niinpä minun pitää kirjoittaa itse itselleni. Osoitan kirjeet poste restanteen. Lähetän kirjeet

toiseen kaupunkiin, sitten ajan sinne ja saan lähettämäni kirjeet.

– On tuo ainakin hyvin omaperäinen kirjeenvaihtotapa, arveli Sammalparta.

– Hyvin kekseliästä, Leikkokenkä oli samaa mieltä. – Otetaanko vielä yhdet jäätelöt?

– Luonnollisesti, sanoi Sammalparta.

– En minäkään haraa vastaan, sanoi Muhvi. – Ehdotan että maistaisimme suklaajäätelöä. Se on kyllä vähän kalliimpaa kuin tavallinen jäätelö, mutta näin yllättävän ja suurenmoisen tapaamisen yhteydessä meidän ei kannata murehtia parin kopeekan tuhlausta.

Jokainen otti nyt itselleen suklaajäätelön ja lipoi sitä jonkin aikaa aivan hiirenhiljaa.

– Tämä on makeaa, sanoi Sammalparta viimein. – Vielä paljon makeampaa kuin tavallinen jäätelö.

– Mhm, kuului Leikkokenkä sanovan.

– Aivan suurenmoista kiisseliä! sanoi Muhvi.

– Anteeksi mitä? Sammalparta katsoi yllättyneenä Muhvia. – Mistä kiisselistä sinä oikein puhut? Ellen pahan kerran erehdy, me syömme suklaajäätelöä.

– Pyydän nöyrimmästi anteeksi sekaannustani, sanoi Muhvi häpeillen. – Onhan selvääkin selvempää, että syömme suklaajäätelöä emmekä kiisseliä. Mutta minulla on sellainen kummalli-

nen vika että kiihdyksissäni sotken jälkiruokien nimet helposti keskenään.

– Mikä sinua suklaajäätelössä niin kiihdyttää? kummasteli Sammalparta. – Ei jäätelössä luulisi olevan kuumenemisen syytä.

– Enhän minä jäätelöstä olekaan kiihtynyt, selitti Muhvi. – Se minua tässä kiihdyttää, kun olen tutustunut teihin. Se on kiihtymistä hyvässä mielessä! Olen koko tähänastisen elämäni viettänyt suunnattomassa yksinäisyydessä ja nyt olen yhdessä yskäyksessä saanut itselleni kaksi suurenmoista ystävää. Kyllä sellainen saa tahtomattakin kiihtymään.

– Ehkä, sanoi Leikkokenkä. – Mutta kyllä minä vain kuumenen suklaajäätelöstäkin. Katsokaa vain miten minä värisen kuumeissani.

Leikkokenkä oli toden totta alkanut suoras-

taan täristä ja kaiken lisäksi hän oli aivan sinertynyt kasvoiltaan.

– Sinä et ole kuumennut, sinä olet jäätynyt, älysi Sammalparta. – Olet syönyt liikaa jäätelöä.

– Niinpä kai, Leikkokenkä oli samaa mieltä.

– Nyt pitää syöminen lopettaa, sanoi Muhvi pelästyneenä. – Korkeintaan voisimme ostaa joitakin jäätelöitä mukaan. Autossa on nimittäin jääkaappi.

– Voiko se olla totta? huudahti Sammalparta.

– Loistavaa! sanoi puolestaan Leikkokenkä. – Ostetaan mukaan vankat varastot, vaikka kahden kuukauden tarpeet kerralla.

– Vika on vain siinä, jatkoi Muhvi, – että jääkaappi toimii yksinomaan auton seistessä. Ajaessa virta lämmittää kaapin mahdottoman kuumaksi.

– Vai niin ovat pullat uunissa, puuskahti Leikkokenkä. – Ja jäätelö sulaa vai?

– Epäilemättä, sanoi Muhvi.

– Luulenpa melkein, että meidän kannattaa unohtaa ne vankat varastot, sanoi Sammalparta mietteliäänä.

– Niin minustakin, sanoi Muhvi. – Mutta en mitenkään haluaisi painostaa teitä omalla mielipiteelläni.

– Varpaani ovat kohta kylmästä kippurassa, sanoi Leikkokenkä. – Voisikohan niitä vähän lämmittää Muhvin jääkaapissa?

– Nyt lähdetään, sanoi Sammalparta. – Suoraan sanoen olen jo pitkään palanut halusta nähdä Muhvin auton.

– Kiitos, sanoi Muhvi jostain syystä.

Niinpä he alkoivat tehdä lähtöä.